

Pierdută pentru mine, zâmbind prin lume treci!

Mihai Eminescu

Pierdută pentru mine, zâmbind prin lume treci!
Și eu să-mi știu osânda... să te iubesc în veci,
În veci dup-a ta umbră eu brațele să-ntind,
De-a genelor mișcare nădejdea să mi-o prind,
Zâmbirea gurii crude să-mi fie al meu crez -
Purtând în suflet moarte, tu vesel să mă vezi.

Fii binecuvântată și fericită tu,
Copil cu păr de aur, ce mintea mi-o pierdu.
Veninu-amărăciunii și ani-mi pustiiți
În cumpănă ușori-s pe lâng-al tău capriț;
Și-n a mea socotință mă simt atât de mic -
Tu ești odorul lumii și eu mă simt nimic.

Da, da... numai natura dreptate are-n veci,
Copil cu gură caldă, cu mici picioare reci,
Căci ea-n înțelepciune-i creează-astfel de chip
Pe lângă care toate sunt pleavă și nisip.
Ironie pare-a zice: nemernici rămători,
Visat-ați vreodată asemenea comori?

Pe tine-apoi te-arată în dreapta ei mândrie:
Turbând de-mpătimire, murind de gelozie,
Te văd cum al tău zâmbet voioasă multor dăruie,
Că veselă și dulce vorbești apoi oricărui
Și risipești privirea-ți - când eu pentr-un cuvânt
Din gura ta cea dulce, m-aș duce în mormânt.

Atâta de frumoasă... și tot numai femeie?
Ah, am crezut o clipă că ești poate o zeie,
Ca marmura de rece că treci pe lângă oameni,
Din ființe muritoare nici uneia nu-i semeni,
Ș-atuncea, ca în ceruri o steauă, să te-ador -
O, dulce chip de înger și totuși muritor!

Da, muritor... blestemul al lumii acesteia:
Crezi că te-nchini la soare și-ai adorat scânteia -
Eu caut pe-nțeleptul cel mai nebun - arate-mi
O singură femeie lipsită ce-i de patimi
Și eu... eu îl voi crede, în stare tot să cred:
- Numai a ei făptură de înger dac-o văd -

Că niciodată buza n-atinse o altă buză,

Că niciodată-urechea de-amor nu vru s-auză,
Că niciodată ochii-i n-opri c-un blând repaos
Pe-o față bărbătească... că ea nu s-a adaos
În gându-i sau cu fapta în rândul altei vieți...
Le cred, le cred pe toate... de ce nu mi-o spuneți?

Spuneți că-i ca omătul din proaspăt abia nins,
Colanu-i nici o mână, ca noi, i l-a descins,
Că gura i-i fecioară, că ochiu-i e virgin
Și mâna asta dulce, ca floarea cea de crin,
Că nu a strâns-o nimeni, că n-a răspuns cu strâns -
Că setea de iubire pe ea n-o au atins.

Dar vai, e prea frumoasă! Putut-a sta-mpotrivă
- Plăcerea-ademeneste, dorința-i guralivă -
Acelor vorbe calde, șoptite cu durere,
Ce aerul îl umplu și inima de miere?
Putut-a împotriva atâtor să steie
Când e așa frumoasă, când nu-i decât femeie?

Ca toți să fiu? ca dâșii să fiu viclean fățarnic?
Să cumpăr cu un zâmbet, un zâmbet iar zădarnic;
Viața adoratei și gingașei copile
Să o pătez cu umbra plăcerii unei zile
Și să iubesc ca dâșii... când partea cea mai bună
Din inima-mi și minte i-a ei pe totdeauna?

O, tu! tu dumnezeul și viața vieții mele,
Privește amărăciunea-mi și spune, nu ți-i jele?
Nici astăzi al tău suflet de mine nu se-ndură?
Viața-mi se nutrește din acea dulce gură,
De-un zâmbet, de o vorbă ce mi-o arunci de milă -
Să te iubesc atâta, nu e păcat, copilă?

Pe maică-mea sărmana atâta n-am iubit-o,
Și totuși când pe dânsa cu țărână-a acoperit-o,
Părea că lumea-i neagră, că inima îmi crapă
Și aș fi vrut cu dânsa ca să mă puie-n groapă...
Când clopotul sunat-au, plângea a lui aramă
Și rătăcit la minte strigam: unde ești, mamă?

Priveam în fundul gropii și lacrimi curgeau râu
Din ochii mei nevreznici pe negrul ei sicriu;
Nu știam ce-i de mine și cum pot să rămân
În lume-atât de singur și-atâta de străin,
Și inima-mi se strânse și viața-mi sta în gât -
Dar ca de-a ta iubire tot nu am plâns atât.

O, demone! viața-mi și sufletu-mi de vrei,
De ce mai stai pe gânduri, de ce nu mi le cei?
De ce mă-nșeală ochiu-ți cu zarea-i, cu seninu-i,
De ce cu ușurință, atât, atât mă chinui?
Ajungă-ți... mă omoară mai bine... și destul.
De vorbe și de zâmbet să nu mai fiu sătul?

A mamei amintire eu unu-n stare-am fost
Să ți-o sacrific ție și sunt atât de prost
Încât tot numai ție viața-ți mulțănesc,
În dar parcă mi-ai da-o... și parcă o primesc
Ca orbul, ca un câne, căci vezi în stare sunt
Pe praful urmei tale cu fruntea la pământ.

Și tu? îmi zâmbești mie, cum altora zâmbești,
Cum poate-ai spus-o altor tu-mi spui că mă iubești -
Și eu? eu sunt ca alții? Și tu vezi și în mine
Pe-amantul unei zile, pe-un Don Juan, pe-un câne
Ce-i dai și cu piciorul și după ce-l dezmierzi?
O, râde-mă, o, cască în față-mi... tu mă pierzi!

Cochetă, lunecoasă, lingușitoare, rece -
Cu viața-mi sfărâmată urâtul tău petrece;
Și să te vezi privită cu patimă, cu jind,
Să vezi că cel mai tare se face om de rând,
Cu gura numai spumă se pleacă în genunchi,
- Priveliștea aceasta te bucură-n rărunchi -

Să-l vezi că la picioare-ți se târâie un vierme
Și recea-ți ironie mai mult încă să-l sfarme.
O, cât de bine știi tu natura ce a vrut
Când a făcut zăpadă și diamant din lut,
Știi ce voiește dânsa cu ochi-ți străluciți -
Ea vrea prin o zâmbire să fim nefericiți.

Să văd a ta făptură să nu mai fi ajuns!
Ce demon oare-n cale-ți m-a pus ca să pătrund -
Și de sub frunte ochii mai bine i-aș fi rupt
Decât că sorb din ochi-ți veninul ce l-am supt,
Decât să fiu un preot la un astfel de cult,
Mai bine-mi rupeam capul ș-aș fi pierit demult!

Și totuși, totuși, scumpo... de nu te-aș fi văzut,
Au astă bogăție de-amor aș fi avut?
Durerea-mi este dragă, căci de la tine-mi vine
Și îmi iubesc turbarea, căci te iubesc pe tine;
Urăște-mă, privește la mine cu dispreț,
Să te iubesc prin astea tu mai mult mă înveți.

Spune-mi cum că fața o mască e de ceară
Și mai mult o să crească iubirea mea amară!
Că-n lupanar văzut-o-ați jucând, bătând din palme,
Și o să-mi par-un înger, în gândul lui cu psalme!
Spuneți de ea tot răul de vreți să-nnebunesc:
Că-i heteră, un monstru, că-i Satan - o iubesc!